

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIJAICHE, RODICA

New York : pasiuni ascunse / Rodica Mijaiche. - București:

Librex Publishing, 2017

ISBN 978-606-8894-07-2

821.135.1

Editor: Monica Ramirez

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2017

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

RODICA MIJAICHE

New York

PASIUNI ASCUNSE

 LIBREX
București, 2017

CAPITOLUL 1

Alyssa Martinez

Mă uit în jur și mă simt ca peștele pe uscat. Nu știu ce-a fost în capul meu când am acceptat să vin la o petrecere organizată de un fotomodel. Chiar dacă este prietenul meu cel mai bun. Inspir adânc, încercând să-mi țin sub control tremurul corpului. Nu pot să nu admir toate aranjamentele. Peste tot pahare pline ochi cu șampanie rozalie și farfurii cu diferite gustări rafinate.

Abia am intrat în apartamentul prietenului meu, că am și fost luată în primire de glasurile invitațiilor și de veselia lor molipsitoare. Însă ce mă uluiește de fiecare dată sunt tablourile de mari dimensiuni de pe pereți. Din hol și până în livingul spațios, pe a cărui podea din marmură se oglindesc pașii invitaților, ochii prietenului meu mă urmăresc din toate direcțiile. În diferite ipostaze. În pozele alb-negru îl admir când pe străzile din New York, purtând cu grație un costum din trei piese și înfățișând omul de afaceri, când într-un bar, alături de prieteni ori chiar pe podiumul unei prezentări de modă. În timp ce mă uit după el prin mulțimea de trupuri în continuă mișcare, îmi aud numele.

— Alyssa! vocea caldă mă face să mă simt acasă.

Mă întorc în direcția sunetului și-l văd pe prietenul meu, Carlo Di Angeli. Îmi acord câteva momente să-l admir.

Este un bărbat frumos după toate standardele. Plus că e și un tip inteligent. Dar ceea ce le face pe femei să leșine efectiv după el este șarmul și atitudinea galantă față de ele.

Suspîn cu tristețe. Nu știu de ce nu pot să mă îndrăgostesc de un bărbat ca el. Răspunsul nu se lasă așteptat. E un tip nesăbuit, un Don Juan. Și mă înțeleg prea bine cu el pentru a strica prietenia noastră cu o relație de amor.

Îmi scutur buclele șatene ce-mi gădilă mijlocul spatelui gol, în timp ce-l văd cum se îndreaptă spre mine cu brațele întinse și mersul acela lin și sigur pe el. Întind la rîndul meu brațele spre el și mă las cuprinsă în îmbrățișarea lui caldă. E atât de bine să mă simt ocrotită și cu el așa se întâmplă întotdeauna.

— Draga mea, începe el cu accentul italian de care n-a reușit ori n-a vrut să se descotorosească, deși trăiește deja de cinci ani în New York. Câte trebuie să facă un bărbat să te scoată din casă! exclamă pe un ton dramatic.

Îl aud cum râde în timp ce mă împinge puțin în spate pentru a mă analiza cu atenție. Îi văd sprâncenele cum se încruntă deasupra ochilor albaștri fenomenali.

— Nu ești bine. Nț, nț. Nu arăți bine deloc. Dar, continuă și-l văd cum mă privește de parcă pune ceva la cale, am pregătit ceva ce cu siguranță te va scoate din carapacea ta.

— Ah, nu! exclam de-a dreptul speriată la gândul acela. Mi-a mai făcut el și altă dată figura. Nu mai ține de data asta, să știi, continui în timp ce mă retrag cu totul de lângă el.

Trebuie să pun distanță. Are un fel al lui de-a mă face să-i accept toate propunerile, mai ales atunci când mă privește ca un cățeluș rănit. Ca acum.

Un ușor icnet îmi scapă printre buzele rujate cu acel roșu turbat ce-i place atât de mult. Spune că-mi pune în valoare verzele ca de smarald al ochilor. Dar eu știu mai bine. Nu sunt o femeie frumoasă. Cu aceste cuvinte și convingeri am crescut și nimeni nu mă va face vreodată să cred altceva. Trag aer în piept și-l expir încet. În jurul meu sunt atâtea femei frumoase... le invidiez pentru încrederea pe care o au în ele.

— Ești frumoasă în seara asta, îmi declară Carlo cu glasul lui domol și cald.

Îi simt privirea pe corpul meu învăluit în rochia din lurex de culoarea șampaniei, ce mă acoperă aproape în totalitate. Doar decolteul îndrăzneț al spatelui dă o notă sexi ținutei mele. N-am avut inima să-i refuz cadoul.

— Ești o femeie deosebită, continuă și-mi depune o sărutare ușoară pe obraz.

Plec capul rușinată, pentru că nu-mi place să fiu în centrul atenției. Ceea ce se întâmplă, pentru că văd cu coada ochiului cum invitații ne privesc cu interes.

— Și ei sunt de aceeași părere, îmi șoptește Carlo la ureche, trimițându-mi fiori de satisfacție prin tot corpul, pentru că știu că el e mereu sincer. Și sunt geloși pe mine, adaugă cu un aer amuzat.

— Termină cu prostiile, îi șoptesc, știind că probabil sunt roșie ca racul. Sunt o persoană foarte timidă, iar el știe asta.

— Doamne, răsuflă el și mă ia pe după umeri, conducându-mă spre ieșirea pe terasa apartamentului

situat la ultimul etaj al clădirii. Nu știu cum ai putut rămâne atât de naivă, când lucrezi pentru playboyul ăla.

Trag aer în piept cu putere. Simt nevoia să mă oxigenez. Doar o simplă aluzie la șeful meu și-mi simt inima cum o ia la sănătoasa.

Alexander Chase.

Un bărbat pe măsura numelui pe care-l poartă. O forță a naturii în continuă mișcare. Atitudinea lui de om obișnuit să dețină puterea, un om ce nu poate fi doborât, m-a bulversat de la prima întâlnire. Bineînțeles că doar eu am simțit acel fulger ce m-a străbătut atunci când palma lui a cuprins-o rapid și scurt pe a mea. A fost ca o străfulgerare. Apoi a trecut ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Știi că nu mă uit la el în felul ăsta, îl privesc pe Carlo pe sub sprâncene, pentru că nu știu cum altfel să-mi ascund sentimentele.

— Da, cum să nu, și eu sunt un eunuc, răspunde el ridicând sardonice din sprâncene și izbucnește în râs. Ceea ce, bineînțeles, nu sunt, continuă după ce se liniștește.

— Poți să crezi ce vrei, mă prefac eu supărată și mă retrag spre balustradă pentru a mă rezema cu coatele de ea, lăsându-mi privirea să cutreiere deasupra orașului.

Simt viața pulsând în jurul meu. Totul pare că strălucește, totul pare desprins dintr-un film. Ținuta mea, locul perfect în care mă aflu și, bineînțeles, compania celui mai bun prieten. Singurul, de fapt.

Îl simt când pășește în spatele meu și mă mângâie pe pielea încinsă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te supăr, îmi spune cu regret, sărutându-mă ușor pe ureche.

Clatin din cap și într-un final mă întorc cu fața spre el. Ochii lui mă privesc cu îngrijorare.

— Chiar nu-mi place să știu că suferi pentru nemernicul ăla. Știi și eu ce viață duce, continuă pe un ton controlat și știu că se abține din greu să nu spună mai mult.

— Nu mai spune nimic. Nu vreau să vorbesc despre el în seara asta. Îmi ridic privirea spre cerul unde soarele își pierde din putere, lăsând locul nopții.

— Păi, atunci e perfect, anunță el pe un ton amuzat și secretos totodată, pentru că, după cum am spus, ți-am pregătit o surpriză.

Mă uit uimită la el. Are un fel de-a fi ce mă prinde în mrejele lui. Dacă n-aș ști ce-i poate pielea, chiar aș crede că e un înger. În special datorită felului în care arată. De la părul blond ondulat de culoarea grâului, care e deja cam lung, astfel încât îl poate prinde într-o coadă lejeră la spate și ochii albaștri de o claritate înnebunitoare, la pomeții bine definiți pe fața ovală și trăsăturile puternice, bine definite. Și buzele carnoase, ce atunci când se întredeschid într-un râs deschis și masculin, scot la iveală dinții albi ca un șirag de perle. Pot să spun că are niște dinți pentru care mi-aș da oricând o mână. Pentru că eu m-am chinuit cu aparate dentare pentru a ajunge să nu mă mai simt ridicolă.

— Prevăd că mă va enerva chestia asta și-mi vei strica seara, comentez pe un ton voit plictisit, ridicând o sprânceană.

— Oh, sunt convins că nu. Carlo îmi petrece un braț puternic pe după gât.

Scoate din buzunarul pantalonilor o mască venețiană superbă și delicată, cu pene ușoare și fine la colțurile ochilor, pe care mi-o flutură prin față. Sunt uimită să constat că este în perfectă armonie cu rochia mea. Mi-o întinde fără un cuvânt. O iau și-l privesc cu un aer întrebător. Carlo dă din cap încurajator și mi-o așez pe față. Fără să mă jenez, recunosc că mă simt ca o prințesă în seara balului.

— În seara asta vreau să te simți ca o prințesă, parcă îmi citește el gândurile. Vreau să faci ceva ce n-ai face în mod normal. E seara ta.

— Oh, n-aș putea, protestez eu, ridicând mâinile la față.

— E cadoul meu pentru tine. Te rog.

Mă uit încă o dată în ochii lui sinceri și binevoitori.

— Știi că eu dau o... petrecere specială o dată pe lună, începe el ușor amuzat, dar parcă și rușinat și nu știu de ce.

Ridic privirea șocată spre el.

— Cum? Adică, auzisem ceva, dar nu știam exact ce se petrece în spatele ușilor închise.

Acum chiar simt cum mă înfierbânt. Și nu știu dacă de supărare ori de curiozitate. Nu pot să nu simt fiori prin tot corpul. La acest gen de petrecere se intră doar pe bază de invitație, ca un fel de grup select.

— Bineînțeles, râde el ușor, când spun *specială* să știi că exact așa este. Ideea e că toți poartă măști pentru a putea fi dezinhibați. Pentru o noapte, poți fi oricine dorești. Poate chiar cine ești cu adevărat. Cu vicii. Cu dorințe.

La auzul cuvântului *dorințe* simt cum obrazii îmi iau foc, dacă pot să roșesc mai mult decât am făcut-o deja.

— Uau! Nu cred că... Înghit în sec. Îmi simt gâtul uscat. Nu cred că locul meu este aici.

Carlo îmi cuprinde obrazii înfierbântați cu palmele lui mari și atât de aspre de parcă ar fi muncit la câmp o viață întreagă. Dar dacă stau să mă gândesc mai bine, niciodată n-am vorbit despre el ori despre trecutul lui. E ca și cum am avea o înțelegere tacită. Când vine vorba despre el și viața lui, schimbăm imediat subiectul.

— Știi că vrei. Știi că tânjești să fii dorită. Să fii iubită așa cum poate la lumina zilei n-ai avea niciodată curajul s-o ceri.

Flăcările albastre din privirea lui se pogoară asupra mea precum lava. Inima îmi spune da, rațiunea îmi spune nu. Mă simt ca o frunză în bătaia vântului. Dacă fac asta, voi putea să mă mai privesc în oglindă fără să simt rușine ori, și mai rău, umilință? Închid ochii strâns și răspund pe nerăsuflăte:

— În regulă. În noaptea asta voi fi altcineva. Dar e pentru prima și ultima oară.

— Dacă zici tu, așa să fie, aprobă Carlo și mă prinde de mână.

Inspir adânc și-l aud cum râde înfundat.

— Să știi că nu mergi la tăiere, comentează pe un ton amuzat. La urma urmei, totul e doar pentru plăcerea ta.

— Da știu, dar tu mă cunoști. Știi bine că eu nu fac așa ceva, spun cu inima bubuindu-mi în timpane.

— Tocmai de aceea. În noaptea asta vei face ceva nebunesc. Ceva ce nu vei regreta.

— În privința asta, nu pot promite nimic.

— Ei bine, tu pierzi, să știi. Dar, își vântură arătătorul în fața nasului meu, eu sunt prietenul tău și știu ce-i mai bine pentru trupul și inimioara ta.

Izbucnesc într-un răs tremurat. Dar apoi îl văd cum își pune pe față o mască neagră, simplă și foarte elegantă și ridic uimită din sprâncene.

— Ce? mă privește iritat. Numai tu ai voie să te distrezi? Petrecerile astea nu au farmec decât după lăsarea întunericului, îmi spune șoptit și-mi face cu ochiul.

Îmi simt pielea fierbând mocnit la auzul acelor cuvinte. Oare la ce se referă? Deși am o vagă idee.

— Haide, mă împinge de la spate, în noaptea asta viața ta se va schimba. Ochii îi lucesc periculos când se uită în jos la mine. Îți promit, continuă cu glasul unui judecător ce dă o sentință.

Aprob din cap, senzația provocată de părul lung pe spatetele gol trimițându-mi săgeți de dorință prin tot corpul. Încă de când am acceptat să vin la petrecerea lui știam că viața mea va căpăta noi sensuri. Trupul meu freamătă în tăcere. În subconștient, trebuie să recunosc faptul că mi-am dorit să fiu aici. Să văd cu ochii mei despre ce vorbesc cu atâta patos, murmure și șușoteli femeile de la birou. Genul de femei după care orice bărbat întoarce capul. Chiar și Alexander Chase, fondatorul publicației de succes, *The Chase*.

Nici acum, în timp ce merg la brațul lui Carlo, nu-mi vine să cred că eu, Alyssa Martinez, fata insipidă și ștearsă, am reușit să ajung să lucrez pentru

un bărbat precum Alexander. Totul la el inspiră siguranță, control, putere. Tot ceea ce eu nu am și nu sunt. Simt brațul lui Carlo cum devine tensionat înainte de-a apăsa pe mânerul ușii din sticlă. Și aterizez într-o lume fantastică în care femeile par nimfe ce încearcă să-și farmece propriul Odiseu. Inspir adânc și simt cum picioarele mele sunt din gelatină. Mă prind mai bine de brațul lui Carlo, dar îi simt degetele cum îmi desprinde unghiile ce-i pătrunseră adânc în mușchii antebrațului.

— În noaptea asta nu există regrete. Exiști doar tu. Du-te, mă împinge ușor spre centrul încăperii.

Aș vrea să spun că invitații se uită la mine, dar aș minți. E perfect. Fiecare este ocupat cu partenerul său. Pașii mei nesiguri mă duc spre o masă din lemn de mahon pe care tronează sticle de șampanie și pahare din cristal. Luminile difuze din încăperea reflectă diamante pe albul translucid al paharelor. Iau o gură de șampanie și închid ochii. E dulce. E fructată. E perfectă. Dar imediat simt un ușor iz de mure amestecat cu mosc și încă o nuanță ștearsă de piper. E un miros atât de cunoscut, încât simt cum încremenesc. Un singur om folosește aceste arome. Nu se poate. Nu aici. Nu acum. Strâng mai tare în mână piciorul paharului cu șampanie, când o palmă caldă și fermă mi se așază pe mijlocul spatelui și începe să mă mângâie ușor. Tresar.

— Pisicuță, murmurul lui mi se prelinge pe sub piele și buzele lui îmi mângâie urechea, nu te-am mai văzut până acum pe aici.

Vocea asta. Tonul. Siguranța. Controlul. Asprimea.

Mă întorc și mă trezesc față în față, sau mai bine zis mască în mască cu șeful meu, Alexander Chase. Marele Alexander. Un bărbat ce nu poate fi niciodată confundat cu altcineva.

Încerc să mă retrag, dar apoi realizez după privirea lui curioasă că nu m-a recunoscut. Un junghi de dezamăgire îmi străpunge inima. *Normal, proasto, pentru că el nu se așteaptă ca invizibila Alyssa să ia parte la cele mai exclusiviste și păcătoase petreceri*, îmi spun în sinea mea.

— Îhm, îmi dreg glasul și rămân nemișcată. Îmi place senzația pielii lui pe a mea. Doamne, ce patetică sunt! Chiar e prima dată, continui pe un glas ceva mai hotărât. Carlo e un prieten apropiat și a vrut să-mi facă o surpriză, îmi închei tirada cu un zâmbet ce probabil seamănă mai mult a rânjet.

— Ei, începe el pe un ton amuzat, orice ar fi, sunt bucuros că vei fi aleasa mea în noaptea asta.

La aceste cuvinte simt cum șampania o ia pe căi greșite. Mă înec și tușesc până-mi dau lacrimile. Nu cred că am auzit bine. Nu se poate.

— Sper că nu te-am șocat? mă întreabă Alexander cu sprâncenele negre ca pana corbului încruntate deasupra ochilor albaștri hipnotizanți. Știi ce se întâmplă aici, nu?

— Ah... normal, contracarez cu bărbia ridicată. Pentru asta am și venit.

Îl văd cum revine la atitudinea seducătoare de mai devreme. Răsuflu ușurată, deși am impresia că mă adâncesc tot mai mult în noroiul propriilor minciuni. Îl las să mă cuprindă cu brațele, în timp ce acordurile

melodiei celor de la Hess Is More invadează încăperea. Șocul cel mare este că melodia se numește *Yes, Boss*. Ce ironie. Îmi vine să izbucnesc în râs, dar știu că ar fi un râs isteric. Așa că mă stăpânesc. Dar cuvintele acelea... Senzația aceea... Chemarea din ochii lui, atingerea degetelor lui pe spatelul meu descoperit...

Palmele lui coboară tot mai mult până le simt sub fesele pe care le strânge, probându-le fermitatea. Icnesc uimită. Sunt absorbită de aceste senzații. Ma uit la el.

— *Hello, sweetpie, I'm really glad you could make it*, mimează el versurile în același timp cu vocea sexi din boxele dispuse strategic în încăperea.

Sunt fermecată. Sunt asediată în această îmbrățișare. Închid ochii și pentru prima dată în viața mea mă simt dorită. Mă simt frumoasă. Am senzația că este peste tot în jurul meu. Versurile melodiei mi se infiltrează pe sub piele, simt că mă topesc precum lava, aruncând flăcări roșiatice în jurul meu.

Alexander mă surprinde, ridicându-mă în brațele lui puternice și rotindu-mă cu ușurință, provocând aplauze în jurul nostru. Încerc să zăresc ceva prin ceața provocată de aburii emanați în încăperea, totul părând parcă și mai neclar în lumina când albastră, când roșie, intermitentă. Mă simt de parcă aș fi în altă lume. Nu recunosc pe nimeni, doar umbre care, după ce Alexander mă lasă jos, corpul alunecându-mi pe al lui într-un mod fermecător, se întorc la dansul și la mângâierile lor.

Văd lucirile din ochii lui Alexander. Chiar și acum, după ce m-a avut atât de aproape, inhalându-mi

parfumul de frezie și piper alb, tot nu-și dă seama cine sunt. Cu cine dansează. Las capul în jos pentru a-mi ascunde supărarea. Degetele lui îmi cuprind bărbia pe care o ridică până ne privim în ochi. Oh, Doamne, cât îl iubesc. Înghit în sec, pentru că știu că pentru el sunt doar un pion pe o tablă de șah. La următoarea petrecere va fi altcineva. Cu un suspin, mă gândesc la acea femeie. Mai frumoasă, mai sofisticată. Una pe măsura lui.

— Ce s-a întâmplat, pisicuță? Nu-ți place petrecerea? Întrebarea lui mă ia prin surprindere.

— Hmm... ba da, dar este puțin cam prea aglomerat.

Oh, închid ochii brusc, de ce-a trebuit să spun asta? Acum par o disperată care nu știe cum să facă să-l atragă într-un loc mai retras. Nu e suficient că mă aflu deja în brațele lui? Să rămân singură cu el e prea mult. În timp ce ritmul senzual al melodiei ne atrage tot mai mult unul spre celălalt, simt cum rezistența mea slăbește vertiginos. Clatin din cap și-l prind de mâna întinsă. Simt curenții de energie vie care ne leagă. Trag aer în piept și privirea îmi alunecă spre fața lui. Sunt șocată să văd că mă urmărește ca un vultur. Mă panichez imediat. Inspir adânc și încerc să mă calmez. Nu. Nu are cum să mă recunoască.

Îl urmez pe aceeași terasă de pe care am revenit cu ceva timp în urmă. Ne rezemăm de balustradă, iar eu îmi ridic fața către luna ce strălucește în jos spre noi. Închid ochii și-i simt deodată mângâierea pe obrazul meu încins.

— E ceva la tine..., începe el cu vocea răgușită de pasiune. Ceva ce nu reușesc să deslușesc. Își apropie

fața de-a mea și mă văd reflectată în apele albastre din ochii lui. Ești sexi, frumoasă și totuși..., respiră puternic și-i simt respirația caldă cu iz de șampanie pe față, ...atât de inocentă, continuă aproape cu regret.

Tresar surprinsă. Nu m-am așteptat la atât de multe cuvinte pentru a mă descrie.

— Ah, mulțumesc... cred. Nu reușesc să continui, pentru că deodată mă simt captivă în brațele lui.

Cu Luna martoră, își lipește buzele de ale mele. Îmi simt inima cum o ia razna. Buzele lui sunt ferme și totuși catifelate. Nu mă forțează, dar simt cum mă destind. Parfumul lui îmi inundă simțurile și cedez în fața dulcelui asalt. Nu știu cât timp trece, dar palmele lui nu mai sunt pe talia mea. Sunt... foarte aproape de fața mea. De masca mea.

— Nu, șoptesc și mă retrag cu regret din îmbrățișarea lui.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă pe un ton uimit.

— Nimic, respir eu sacadat. *Era cât pe ce să fiu descoperită*, mă gândesc rapid. Trebuie să plec, îi spun și încerc să dispar.

— Nu poți pleca încă, râde el ușor, seara abia a început.

Oh, nu, pentru mine seara s-a și terminat. Deja mi-e dor de puterea lui, de subjugarea inoculată trupului meu, dar trebuie să fug. Nu vreau să-i dau șansa să-i fie rușine că a dansat cu mine, că m-a ținut în brațe. Pentru că știu că dacă ar fi bănuț-o, nu m-ar mai fi atins nici măcar cu un singur deget. Arunc o ultimă privire înapoi și-l văd cum stă rezemat nonșalant de balustradă. Sacoul îi cuprinde umerii lați

ca o mănușă. Nici măcar nu m-a urmărit cu privirea. Atât a durat strălucirea mea. O secundă infimă în anii lumina ai universului.

Simt cum mă prăbușesc. Dar știu că sunt vindecată de microbul Alexander Chase. Fără a mai pierde o secundă în această clădire, mă întorc spre ieșire. Îl aud în spatele meu cum își mișcă brațele, cum respiră și probabil își trece mâinile prin păr, așa cum are obiceiul, dar nu mă mai interesează. Plec. Cu spatele la el, îmi scot masca de pe față și-o arunc pe jos. A fost cea mai proastă decizie să particip la șarada asta. Aud un sunet ciudat în spatele meu, dar nu mă mai uit înapoi. Nu vreau să mai am încă o dezamăgire. Fug și nu-mi mai simt picioarele de emoție. Trec cu viteză pe lângă un Carlo șocat, care nu poate face nimic pentru a mă opri, din moment ce o blondă superbă îl ține captiv în îmbrățișarea ei. Îmi pare rău că-i stric seara.

De abia când urc pe bancheta din spate a taxiului ce pornește pe străzile New York-ului, îmi dau seama ce anume a provocat șocul de pe fața lui Carlo. Lacrimi amare îmi curg din ochii de smarald. Simt că nu mă mai pot controla. Tot corpul îmi tremură necontrolat.

Ajung acasă și mă duc direct la duș. Arunc rochia de pe mine de parcă mă arde și intru sub jetul de apă fierbinte. Mă rezem cu spatele de zidul rece și-mi duc palmele la față, după care le cobor spre buzele tremurânde și le mângâi ușor.

A fost prima și ultima dată când buzele mele le-au simțit pe cele ale lui Alexander Chase.

Alyssa

Manhattan

Sunt fericită. Acum câteva zile am împlinit treisprezece ani. Mai exact pe data de nouă iulie. Mai am trei ani până la șaisprezece. Va fi ca și când aș avea primul majorat. Mă hlizesc singură în timp ce mă grăbesc pe scările de la intrare și pătrund pe ușa mare din lemn frumos lucrat a reședinței familiei Martinez. Astăzi a fost o zi bună pentru mine. Am luat note bune la școală. Sunt mai mult ca sigură că mama va fi fericită.

Ea este tot timpul tristă. Tot timpul are ochii roșii și pleoapele umflate de plâns. Nu știu de ce, dar sunt sigură că eu sunt de vină. Se pare că fac și spun numai lucruri greșite. Încerc să o ajut cum pot, dar de fiecare dată se răstește la mine ori mă bruschează.

Nu-i place să mă vadă în preajma tatei. Dar eu îl iubesc pe tati atât de mult. Otez cu tristețe în timp ce urc scările către camera mea. Subit mi-am pierdut dorința să o mai văd pe mami. Asta mi se întâmplă de fiecare dată când ajung acasă.

Totul este sumbru în căminul nostru. Nu. Noi nu avem un cămin. La școală am învățat că un cămin este locul unde familia se adună și își împărtășește bucuriile și realizările, dar și momentele când nu ne simțim prea bine.

Trec pe lângă dormitorul mamei, de unde se aud vag suspine de plâns și îmi plec capul, mărind pasul. Intru în camera mea și închid ușa cu cheia. Privesc în jurul meu și nu pot să nu-mi aduc aminte cu câtă bucurie mi-a pregătit tata camera. Pare regatul unei prințese.